

Sygn. akt: *IC 1182/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. J. J. w dniu 30 listopada 2016 r.

sprawy z powództwa **G. B.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8.000 zł (ośmiu tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 7 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. B. tytułem odszkodowania kwotę 294,58 zł (dwustu dziewięćdziesięciu czterech złotych pięćdziesięciu ośmiu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 7 września 2014 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. B. kwotę 4.145 zł (czterech tysięcy stu czterdziestu pięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 269,15 zł (dwustu sześćdziesięciu dziewięciu złotych piętnastu groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód **G. B.** w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej (...) **S.A. w W.** domagał się zasądzenia kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 554,58 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od 07 września 2014 r. do dnia zapłaty, zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 28 czerwca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w G., w którym kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), objęty ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) S.A. w W., nie zastosował się do zasadach bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z motocyklem marki H. (...) nr rej. (...), kierowanym przez powoda, na skutek którego G. B. doznał obrażeń ciała. U powoda zdiagnozowano uraz biczowy kręgosłupa szyjnego, stłuczenie: stawu kolanowego, okolicy krocza, barku prawego, złamanie żebra VIII po stronie lewej. Został poddany specjalistycznemu leczeniu, w tym psychiatrycznemu z rozpoznaniem depresji maskowanej i rehabilitacji. Powód poniósł koszty leczenia w wysokości 1.054,58 zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu wypłacił powodowi kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 500 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Jako datę początkową naliczania odsetek wskazał dzień 07 września 2014 r., tj. datę zakończenia postępowania likwidacyjnego, z uwzględnieniem 7 dni na doręczenie pozwanemu korespondencji.

Nakazem zapłaty z 16 czerwca 2015 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 1042/15 sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty w całości skutecznie wniosła pozwana, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła już powodowi 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia, co w pełni rekompensuje krzywdę, jaką powód doznał w związku z wypadkiem z 28 czerwca 2014 r. W związku z tym żądanie objęte pozwem uznała za rażąco wygórowane. Odnośnie żądania zwrotu kosztów leczenia w kwocie 554,58 zł, wskazywała, że kwota 220 zł nie określa kogo i czego dotyczy, natomiast koszty opieki psychologicznej zdaniem pozwanej nie stanowią kosztów leczenia. Jako zasadność naliczenia odsetek wskazywał dzień wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w G., w którym kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), objęty ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) S.A. w W., nie zastosował się do zasadach bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia z motocyklem marki H. (...) nr rej. (...), kierowanym przez G. B..

Okoliczności bezsporne , vide: wyrok SR Gdańsk - Północ w G. z 12 grudnia 2014 r. wraz z uzasadnieniem, k. 65; zaświadczenie z 27 października 2014 r., k. 66; zaświadczenie z 11 lipca 2014 r., k. 67; zawiadomienie z 01 lipca 2014 r., k. 68; zeznania powoda, k. 119-120; akta szkody .

Po zdarzeniu z 28 czerwca 2014 r. poszkodowany został przewieziony karetką pogotowia ratunkowego do (...) (...) w G., gdzie rozpoznano uraz przęcia na długości 15 mm i krwiak przęcia i moszny. Zaopatrzone poszkodowanego w trybie ambulatoryjnym – przemyto ranę, podano miejscowo antybiotyk, pozostawiono ranę do gojenia „per secundam” – do wygojenia się przez zrost. Zalecono kontrolę w poradni urologicznej za tydzień, oszczędzający tryb życia, stopniowe unieruchomienie, chodzenie o kulach łokciowych bez obciążania kończyny dolnej, kołnierz szyjny przy pionizacji, K., T., M..

W dniu 03 lipca 2014 r. poszkodowany zgłosił się do poradni urologicznej, gdzie stwierdzono krwiak przęcia i moszny, przęcie po przebytym zabiegu usunięcia nadmiaru napletka, po stronie prawej, a na powierzchni brzusznej 20 mm – niemal wygojona, bez odczynu zapalnego, oba jądra fizykalne bez zmian pourazowych, w lewym kanale pachwinowym wyczuwalny krwiak, w badaniu usg krwiak w lewym kanale pachwinowym bez cech ropnia.

W dniu 15 lipca 2014 r. stwierdzono bóle i obrzęk kolana.

W sierpniu 2014 r. poszkodowany zgłosił się do poradni psychiatrycznej z powodu reakcji lękowych, drażnił go dźwięk, miał zaburzenia snu, koszmary senne.

W okresie od 14 września 2014 r. do 16 września 2014 r. leczony szpitalnie w Wojewódzkim Szpitalu (...) w E., gdzie rozpoznano uszkodzenie (...) kolana prawego, pourazowe pęknięcie chrząstki rzepki oraz ubytek chrząstki kłykcia przyśrodkowego kości udowej, chondromalację II uda i piszczeli, przerosty błony maziowej, uszkodzenie więzadła pobocznego kolana prawego. Przeprowadzono artroskopię kolana prawego.

W okresie od 09 października 2014 r. do 22 października 2014 r. korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych.

W dniu 27 stycznia 2016 r. G. B. wykonał usg pachwin. Wynik badania pachwiny bez przepuklin.

Na skutek wypadku powód G. B. doznał obrażeń urologicznych ciała w postaci stłuczenia okolicy krocza, drobnej rany przęcia, krwiaka w lewym kanale pachwinowym. Wszystkie schorzenia urologiczne uległy całkowitemu wygojeniu. W

wyniku tych urazów u powoda nie powstał stały lub długotrwały uszczerbek urologiczny na zdrowiu. Powód nie doznał ograniczeń w życiu codziennym z tytułu urazu urologicznego.

Dowody : pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i urologii J. K., k. 145-147; dokumentacja medyczna, k. 16-20, 23-57; zeznania powoda, k. 119-120; zeznania świadka M. K., k. 117-118, zeznania świadka M. F., k. 118-119; akta szkody .

W wyniku wypadku u powoda wystąpiły zaburzenia emocjonalne adaptacyjne, miały charakter długotrwały, które spowodowały długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%, gdyż nie spowodowały one wtórnych dysfunkcji życiowych, ani powikłań u poszkodowanego. Obecnie nie wymaga leczenia psychiatrycznego i pomocy psychologicznej.

Dowody : opinia sądowno-psychiatryczna biegłego sądowego z zakresu psychiatrii J. B. oraz biegłej z zakresu psychologii E. S., k. 165-171, 211- 212; zeznania powoda, k. 119-120; dokumentacja medyczna, k. 16-20, 23-57; zeznania świadka M. K., k. 117-118; zeznania świadka M. F., k. 118-119 .

Na skutek wypadku powód przebył skręcenie stawu kolanowego prawego, skręcenie stawu barkowego prawego, skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, złamanie żebra VIII po stronie lewej, skręcenie stawu skokowego prawego, stłuczenie okolicy krocza, uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego, więzadła pobocznego, chrząstki rzepki i kłykcia przysrodkowego kości udowej II stopnia stawu kolanowego prawego.

Na skutek wypadku powód doznał długotrwałego uszczerbku ortopedycznego na zdrowiu w wysokości 8% w związku z uszkodzeniem stawu kolanowego powstałego na skutek skręcenia stawu kolanowego. Pozostałe urazy narządu ruchu wygoiły się bez pozostawienia trwałych lub długotrwałych następstw. Ze względu na uszkodzenie więzadła piszczelowego przedniego oraz więzadła pobocznego bocznego stawu kolanowego i klinicznie utrzymujące się cechy niestabilności powód nie powinien aktywnie uprawiać sportu, gdyż wiąże się to z ponownym skracaniem stawu kolanowego prawego.

Dowody : opinia biegłego sądowego z zakresu (...), k. 177-179; dokumentacja medyczna, k. 16-20, 23-57; zeznania powoda, k. 119-120; zeznania świadka M. K., k. 117-118; zeznania świadka M. F., k. 118-119 .

Z tytułu leczenia powód poniósł koszt w wysokości 794,58 zł.

Dowody : rachunki, faktury, k. 9-15; akta szkody .

Przed zdarzeniem z 28 czerwca 2014 r. G. B. prowadził aktywny tryb życia. Biegał, jeździł na rowerze, chodził na siłownię, jeździł na zloty motocyklowe.

Dowody : zeznania powoda, k. 119-120; zeznania świadka M. K., k. 117-118; zeznania świadka M. F., k. 118-119 .

Powód zgłosił pozwanemu ubezpieczycielowi szkodę pismem z 31 lipca 2014 r., a ten po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na mocy decyzji z 31 grudnia 2014 r. łącznie kwotę 13.384 zł, w tym tytułem zadośćuczynienia 12.000 zł, zwrotu kosztów leczenia i dojazdu ryczałt w wysokości 1.000 zł oraz tytułem opieki osób trzecich w wysokości 384 zł.

Okoliczności bezsporne , vide : zgłoszenie szkody, k. 63-64; decyzja, k. 57; akta szkody .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie żądania zadośćuczynienia oraz było uzasadnione w przeważającej części co do żądania odszkodowania

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie

budziła również wątpliwości sądu, dlatego sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Nadto sąd dał wiarę opiniom sporządzonym przez biegłych: z zakresu chirurgii i urologii J. K., z zakresu chirurgii psychiatry J. B. oraz biegłej z zakresu psychologii E. S., jak również opinii biegłego z zakresu (...). Biegli opisali rodzaje obrażeń doznanych przez powoda, obecny stan jego zdrowia. Opinie te sąd ocenił jako fachowe i wyczerpujące, a przedstawione przez biegłych wnioski w sposób poprawny, logicznie wyprowadzone zostały z poczynionych ustaleń. Strona pozwana wniosła o uzupełnienie opinii sądowo – psychiatrycznej poprzez wskazanie podstaw uznania trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, w sytuacji gdy powód nie podejmował leczenia psychiatrycznego. Po złożeniu pisemnej opinii uzupełniającej przez biegłą z zakresu psychiatry i psychologii, w której w sposób szczegółowy odniosły się do zastrzeżeń wskazując m.in., że u powoda nie rozpoznano trwałego uszczerbku, a jedynie długotrwały uszczerbek na zdrowiu, strona pozwana nie kwestionowała jej ustaleń, sąd również nie znalazł podstaw do jej podważenia, czy uzupełnienia. Pozostałe opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Przy ustalaniu stanu faktycznego sąd oparł się także na zeznaniach złożonych przez powoda G. B. oraz świadków M. K. oraz M. F. opisujących skutki wypadku życia poszkodowanego. Głównym walorem tych zeznań pozostaje ich spójność i fakt, że są logiczne, a przez żadną ze stron nie zostały zakwestionowane. Wszystko to, zdaniem sądu, świadczy o ich obiektywnym charakterze i sprawia, że zeznania te stanowią w pełni wiarygodny i wartościowy materiał dowodowy. Sąd dokonując oceny ww. zeznań miał na uwadze więzy rodzinne łączące powoda ze świadkiem M. K. – narzeczoną powoda, tym niemniej nie znalazł podstaw do ich podważenia, tym bardziej, że nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że stan faktyczny pomiędzy stronami właściwie nie był sporny. Pozwana potwierdziła, że ponosiła odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierowcy pojazdu, który spowodował zdarzenie, skutkujące doznaniem przez powoda określonych obrażeń oraz że likwidował szkodę z tytułu tego zdarzenia. Poza sporem pozostawało również i to, że pozwana wypłaciła dotychczas na rzecz powoda sumę 13.384 zł. Spór stron skupiał się wokół ustalenia wysokości zadośćuczynienia za doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu, ustalenia, czy do uszczerbku na zdrowiu rzeczywiście doszło, a jeżeli tak to do wskazania jego charakteru.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka(...) [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Stosownie do art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten należy wszakże rozpatrywać z punktu widzenia art. 435 k.c., zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi odszkodowania za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69). W konsekwencji to powód winien był wykazać szkodę rozumianą jako uszczerbek majątkowy i niemajątkowy, który uzasadniałby przyznanie mu kwot objętych żądaniem pozwu.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci

np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61; w wyroku z 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65; por. też wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 §1 k.c. zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 1999 r., III CKN 339/98). Artykuł 445 §1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00).

Celem ustalenia rozmiarów doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii, chirurgii i urologii, psychologii i psychiatrii.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnątrznie niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał w swojej opinii, że stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda wynosi 8%. Natomiast biegłe sądowe z zakresu psychiatrii i psychologii ustaliły długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powoda w wysokości 5%. Przy czym biegły z zakresu chirurgii i urologii uznał, że u poszkodowanego nie wystąpił uszczerbek urologiczny.

Zdaniem sądu na etapie postępowania likwidacyjnego stopień uszczerbku, którego doznał powód, nie został w sposób właściwy oceniony przez pozwaną spółkę. Co więcej w ocenie sądu uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego, może być jedną z okoliczności, która pozwala określić wysokość zadośćuczynienia, jednak nie może stanowić jedynego i wyłącznego kryterium. Nie uwzględnia ani rozmiaru, ani faktu występowania bólu jaki towarzyszy nie tylko powstaniu urazu, ale i późniejszemu jego leczeniu, ale także faktu i rozmiaru powstania cierpień psychicznych, jakie niewątpliwie

pojawiają się już w związku z samym tylko faktem udziału w wypadku komunikacyjnym. Stanowisko strony pozwanej przemawia za uznaniem, iż takiej oceny również nie dokonała.

Wydając orzeczenie w sprawie sąd miał na uwadze wskazane powyżej opinie, a także zeznania powoda i świadków, którzy wskazywali na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze, że wypadek dla poszkodowanego stanowił traumatyczne przeżycie. Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i psychologii doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu psychicznym dotyczył głównie sfery emocjonalnej, w zakresie obniżonego nastroju, wzmożenia napięcia emocjonalnego, które były wynikiem reakcji na zaistniały wypadek w dniu 28 czerwca 2014 r. Wzmoczone napięcie było również powiązane z dolegliwościami somatycznymi, bólowymi oraz dysfunkcją seksualną. Dolegliwości psychiczne utrzymywały się do kilku miesięcy. Powód przed wypadkiem była osobą aktywną, uprawiał sport, jeździł na rowerze, biegał, chodził na siłownię. W związku z doznanymi obrażeniami był zmuszony do poruszania się o kulach, przeszedł zabieg operacyjny - artroskopię kolana prawego. Co więcej z opinii biegłego ortopedy wynika, że ze względu na uszkodzenie więzadła piszczelowego przedniego oraz więzadła pobocznego bocznego stawu kolanowego i klinicznie utrzymujące się cechy niestabilności powód nie powinien aktywnie uprawiać sportu, gdyż wiąże się to z ponownym skracaniem stawu kolanowego prawego.

Biorąc pod uwagę powyższe sąd uznał, że kwota dochodzona pozvem tytułem zadośćuczynienia jest w pełni adekwatna w stosunku do doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu, do krzywdy przez niego doznanej. W ocenie sądu suma dotychczas wypłaconego przez pozwanego powodowi zadośćuczynienia oraz przyznanego mu przez sąd odpowiadać będzie rozmiarowi cierpień powoda, będących skutkiem zdarzenia, za który odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi pozwana, zgodnie z umową ubezpieczenia OC. Zdaniem sądu uzyskane w ten sposób przez powoda zadośćuczynienie będzie stanowić ekonomicznie odczuwalną dla niego wartość i zrekompensuje jego cierpienia doznane w wyniku wypadku, realizując tym samym cel, dla którego jest ono przyznawane, pozostając również w związku z intensywnością cierpień powoda, czasem ich trwania, i ujemnych skutków zdrowotnych wypadku jakie ponosić on będzie zmuszony w przyszłości (tak wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 2004 r., II CK 531/03; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 03 lutego 2000 r., I CKN 969/98).

Z powyższych przyczyn sąd tytułem zadośćuczynienia na mocy art. 445 §1 k.c. orzekł jak w punkcie I sentencji.

Na podstawie art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodził również kwoty 554,58 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, załączając do akt sprawy rachunki na kwotę 1.054,58 zł. Tym niemniej w ocenie sądu strona powodowa dokonała wyliczenia poniesionych kosztów leczenia niezasadnie dwukrotnie w oparciu o rachunek nr (...) z 12 sierpnia 2014 r. z tytułu konsultacji psychologicznej oraz przyjmując błędnie z faktury nr (...) wartość brutto, zamiast ostatecznej kwoty do zapłaty, wynikającej z danej faktury VAT w wysokości 67,67 zł. Zdaniem sądu powód wykazał związek rachunku z tytułu porady lekarskiej, opiekującego na kwotę 220 zł z zaistniałą szkodą. Faktem jest, że nie zawiera on danych identyfikujących powoda, tym niemniej zbieżność czasowa ww. rachunku, złożenie go do akt sprawy przez powoda, stanowi wiarygodny dowód dla sądu na okoliczność wykazania wysokości poniesionej szkody przez poszkodowanego. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu przeciwnego, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach. Niezasadne jest również stanowisko pozwanej, że koszty porad psychologa nie są kosztami leczenia. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika wprost, że wypadek miał negatywne długotrwałe konsekwencje na zdrowie psychiczne powoda. Zatem ten także ten koszt uznać należy za uzasadniony.

W związku z tym sąd uznał za zasadne koszty leczenia poniesione przez powoda w zakresie kwoty 794,58 zł. Mając na uwadze, że pozwana w postępowaniu likwidacyjnym przyznała powodowi kwotę 500 zł tytułem odszkodowania z powyższego tytułu, sąd na podstawie art. 444 §1 k.c. zasądził ostatecznie na rzecz powoda odszkodowanie z

tytułu zwrotu poniesionych kosztów leczenia w kwocie 294,58 zł, stanowiącej różnicę między kwotą przyznanego odszkodowania, a kwotą uzasadnionych kosztów leczenia, o czym orzekł w pkt II wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Odnosnie odsetek przyznanych powodowi od zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty podkreślić należy, że co do zasady zgodnie z przepisem art. 481 §1 k.c. odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem wymagalnego świadczenia pieniężnego. W dniu wystąpienia przez powoda z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia kwestię terminu realizacji tego obowiązku regulowała ustawa z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) Ogólna zasada wyrażona w art. 14 ustawy stanowiła, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W ocenie sądu szkoda niewątpliwie wystąpiła w dniu zdarzenia i nie pojawiły się żadne powikłania, jakies nowe dolegliwości. Jak trafnie wskazał zaś Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 26 kwietnia 2005 r. wydanym w sprawie I ACa 1664/04, normy tej nie można jednak stosować w oderwaniu od charakteru świadczenia głównego i funkcji odsetek jako świadczenia ubocznego. O ile bowiem zadośćuczynienie zmierza do kompensaty szkody niemajątkowej, szacowanej z uwzględnieniem panujących w danym czasie stosunków majątkowych, o tyle odsetki stanowią także środek waloryzacji świadczenia głównego, zapewniając pełne wyrównanie doznanego uszczerbku. W konsekwencji zatem tylko określenie wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili wyrokowania uzasadnia przyznanie odsetek dopiero od tej daty. Ustalenie natomiast, że zasądzona kwota należała się powodowi już w momencie wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia, odpowiadając rozmiarowi szkody niemajątkowej, ustalonej według mierników wówczas istniejących, usprawiedliwia zasądzenie odsetek od chwili jego wymagalności. W związku z tym odnośnie zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania nie ma podstaw do tego, by uznać za zasadne przyznanie odsetek od daty wyrokowania, tylko od dnia następującego po 30 dniach od zgłoszenia szkody, z uwzględnieniem 7 dni na doręczenie korespondencji. Strona w pozwie wskazywała na 7 września 2014 r. jako datę początkową naliczania odsetek ustawowych, Sąd uznał za zasadne zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 §1 k.p.c. §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. Nr 490), jak w pkt 3 wyroku uznając, że powód uległ jedynie co do nieznacznej części swojego żądania i zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w całości tj. w wysokości 4.145 zł. Koszty postępowania poniesione przez powoda obejmowały: opłatę od pozwu w wysokości 428 zł, zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 2.500 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w stawce minimalnej w wysokości 1.200 zł, powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

(...)

1. (...)

2. (...)